

Huidenclub.tmf

Soundtrack for a Troubled Time

De tentoonstelling *Soundtrack for a Troubled Time* is samengesteld door gastcuratoren Chris Bestebreurtje en Petra Kuipers, beiden artistiek directeur van Tlön Projects, en ontleent zijn titel aan de tweekanaals geluidsinstallatie van Cally Spooner. In twee tentoonstellingsruimtes die complementair zijn, maar verschillen in afmeting, worden werken getoond van **Mathieu Kleyebe Abonnenc, Katinka Bock, Charbel-joseph H. Boutros & Stéphanie Saadé, Edith Dekyndt, Angela Detanico & Rafael Lain, Roni Horn** en **Cally Spooner**.

De tentoonstelling begeeft zich op het terrein van de collectieve onrust en het particuliere verlangen daaraan te ontsnappen, al balancerend tussen fictie en werkelijkheid, zoekend naar een positie die comfortabel is. Er wordt een diepere opmerkzaamheid voor het ongeziene samenspel van natuurlijke krachten die ons omringen aangewakkerd. De kunstenaars suggereren een antidotum aan de hand van een nieuw wereld-of mensbeeld, ze herschrijven de geschiedenis in een meer poëtisch narratief waar humanisme, kunst, poëzie en schoonheid, verlichting bieden.

Room 1

Cally Spooner

Soundtrack for a Troubled Time, 2017

Tweekanaals geluidsinstallatie

6 min. 15 sec. loop

Een sleutelwerk in deze expositie is het gelijknamige *Soundtrack for a Troubled Time*, de tweekanaals geluidsinstallatie van Cally Spooner (1983, Verenigd Koninkrijk). Op het rechterkanaal van de installatie hoor je een man hijgend tot twintig tellen in het Spaans. Zijn tellen, dat hij steeds herhaalt, wordt onderbroken door stromen water die over hem heen worden gegoten en de heldere slag van een golfclub die men in het rechterkanaal kan horen. De man hapt naar adem, het tellen wordt na een tijdje repetitief gemummel, taal verliest haar betekenis, getallen hun logica. Als een sub-urbane idylle aan een zwembad of golfbaan die fout afloopt. De enigmatische installatie van Spooner zet een onwezenlijke sfeer neer die niet

Huidenclub.

alleen fungeert als soundtrack van deze tentoonstelling, maar bovenal van deze verwarrende tijden.

Katinka Bock

Population I, 2015

Keramik, metalen staaf

Ongeveer 38 x 20 x 15 cm, 200 cm

Radio, 2014 – 2015

Keramik, leren bal, brons, metaal, hout, stof

45 x 93 x 61 cm

Recording Paper (Frankfurt), 2014

Papier

28 x 20,5 cm, lijst 41 x 31,5 x cm

Te midden van dit rusteloze geluidslandschap nemen de sobere werken van Katinka Bock (1976, Duitsland) een eigen plek in. Bock laat zich opmerken door haar karige materiaalkeuze waarmee ze het medium beeldhouwkunst in vraag stelt, zoals in *Populonia* en *Radio*. Dat laatste werk is een compositie waarin een voetbal van twee vormloze keramieken hompen wordt gescheiden door gaas. De voetbal werd gebruikt om het keramiek vorm te geven, waardoor de kunstenaar in één werk zowel het creatieproces als resultaat tentoonstelt. *Recording Paper (Frankfurt)* maakt onderdeel uit van een reeks waarvoor de kunstenaar telkens gedurende één dag en één nacht een stuk papier op een raam plaatst in verschillende steden. Op die manier bewaart elk blad papier als het ware de afdruk en de herinnering van de plaats waar het werd gemaakt, als een soort visuele *field recording*.

Angela Detanico & Rafael Lain

L'Horizon disparu, 2017

19 afdrukken op papier

leder 19 x 12,5 cm

Op een ander deel van de wand hangen bladzijden papier, deze keer op verschillende hoogte. Op elke bladzijde is een zin te lezen op hetzelfde niveau die zo een woorden-horizon vormt. Het zijn zinnen uit *La disparition* (1969), de bekende roman van George Perec waarin geen enkele keer de letter 'e' voorkomt. Angela Detanico & Rafael Lain (1974/1973, Brazilië) gebruikten van deze roman alleen de regels met het woord 'horizon', de rest van de tekst werd weggelaten. Door de tekstregels op één lijn te leggen ontstaat een ongerijmde schriftuur, grenzend aan abstractie of concrete poëzie. Een werk waarmee Detanico & Lain letterlijk een nieuwe horizon aanbieden.

Huidenclub.

Charbel-joseph H. Boutros & Stéphanie Saadé

When Two Artists Meet, 2015

Haar van de kunstenaar Stéphanie Saadé, haar van de kunstenaar Charbel-joseph H. Boutros

Ongeveer 12 x 15 cm

Charbel-joseph H. Boutros & Stéphanie Saadé (1981/1983, Libanon) hebben elk hun eigen kunstenaarspraktijk waarin ze op subtiele wijze dagdagelijkse ervaringen en herinneringen verwerken. Hun werken zijn persoonlijke en tegelijk universele verhalen die door de toeschouwer kunnen worden ontrafeld en samengevoegd. In 2015 sloten de kunstenaars een pact middels het werk *When Two Artists Meet*. Dat bestaat uit een losse haar van ieder van hen dat aan elkaar werd geknoopt. Als een gebaar van solidariteit en samenwerking tussen twee kunstenaars.

Room 2

Roni Horn

Key and Cue, No. 689, 1994

Aluminium en massief gegoten kunststof

181,6 x 5 x 5 cm

In deze ruimte lijkt *Key and Cue, No. 689* van Roni Horn (1955, Verenigde Staten) haast te fungeren als een tegengewicht voor de geluidsinstallatie van Cally Spooner. Horn laat zich sinds de jaren 1980 opmerken met conceptueel, minimalistisch tekstwerk waarin ze de vormtaal van reclames toe-eigent voor flarden tekst die een vaak apocalyptisch, kritisch commentaar leveren op onze (consumptie) maatschappij. *Key and Cue, No. 689* maakt deel uit van een reeks *text-based* sculpturen die ze in de jaren 90 begon. Het werk bestaat uit een strakke aluminium balk die tegen een muur leunt. Vanuit de zijkant lijkt de opeenvolging van zwarte lijnen een barcode. Als men echter voor het werk staat, kan men "The Zeroes — Taught Us — Phosphorus" lezen, de beginregels van het gelijknamige gedicht waarmee Emily Dickinson verwijst naar levenslessen die zich vaak vormen door de hardheid van het bestaan. Dickinson wordt, samen met Walt Whitman, beschouwd als een van de belangrijkste Amerikaanse dichters. Beiden waren in de ogen van de maatschappij outsiders die visionair bleken te zijn. De woorden van Dickinson krijgen in de sculptuur van Horn een onheilspellende betekenis in een nieuwe, afstandelijke vormtaal.

Edith Dekyndt

Ombre Indigène, Part 2, Île de Martinique, 2014

HD-video, kleur, zonder geluid, aspect ratio 16:9

34 min. 17 sec. loop

Edith Dekyndt (1960, België) stelt in haar werk een nieuw narratief voor dat is geïnspireerd op de Martinikaanse denker en dichter Edward Glissant. Hij ruilde klassieke machtsverhoudingen en eng nationalisme in voor *créolisation* of het vermengen van verschillende culturele invloeden. Hij gebruikte daarbij de metafoer van *archipelago*, een plek zonder centrum waar invloeden elkaar continu in verschillende richtingen beïnvloeden. Daardoor wordt de klassieke tegenstelling tussen centrum en periferie - of subject en object - doorbroken. De video *Ombre Indigène, Part 2, Île de Martinique* is ontstaan uit een onderzoek naar de teksten van Glissant en de geschiedenis en het leven in Martinique. Dekyndt plantte op de rotsen van de Diamantkust een vlag die gemaakt is met haar van mensen, in elkaar vervlochten zoals in het eerder werk van Boutros & Saadé. Precies op die plek liep in de nacht van 8 op 9 april 1830 een illegaal slavenschip met een honderdtal Afrikaanse gevangenen op de klippen. De vlag wordt hier wapperend in de lucht gefilmd en fungeert als eerbetoon aan de overledenen. Het is een memorial dat tegelijk de hoop uitdrukt voor een nieuw, beter bestaan.

Mathieu Kleyebe Abonnenc

Forever Weak and Ungrateful (5) and (12), 2015

Heliogravure

Each 47,4 x 30,7 cm, framed 50 x 33,3 cm

Mathieu Kleyebe Abonnenc (1977, Frans Guyana) droomt ook van een nieuwe wereld door de geesten uit het verleden te bezweren, het discours te herschrijven en de fouten uit het verleden te corrigeren. Dat doet hij hier aan de hand van twee heliogravures die fragmenten weergeven van een monumentaal standbeeld van Victor Schœlcher in Frans Guyana. Schœlcher, een Franse koloniale ambtenaar en parlamentslid die tegen slavernij was, wordt hier afgebeeld als een heldhaftige bevrijder van de slaven. We zien Schœlcher met een groot, paternalistisch gebaar de weg naar de vrijheid tonen aan een slaaf wiens ketenen net zijn losgemaakt. Door de aparte kadrering van zijn foto's legt Abonnenc de nadruk op de dubbelzinnigheid van deze voorstelling - de slaaf is schamel gehuld in een lendendoek, terwijl zijn bevrijder volledig gekleed is. Zo wil hij het verleden herzien, verlangend naar een andere toekomst.

Curatoren: **Chris Bestebreurtje** en **Petra Kuipers** - www.tlonprojects.org

De werken uit de tentoonstelling *Soundtrack for a Troubled Time* zijn afkomstig uit de volgende collecties: **Laurent Fiévet** (Frankrijk), **Frédéric de Goldschmidt** (België), **Joseph Kouli** (Frankrijk) samen met andere collecties die anoniem wensen te blijven.

Met dank aan:

Galerie Martine Aboucaya, **Galerie Marcelle Alix**, **GB Agency**, **Galerie Anne Barrault**, **Greta Meert Gallery**, **Galerie Jocelyn Wolff**.